

Tožba, vložena 18. septembra 2008 – Bank Melli Iran proti Svetu

(Zadeva T-390/08)

(2008/C 272/94)

Jezik postopka: francoščina

Stranki

Tožeča stranka: Bank Melli Iran (Teheran, Iran) (zastopnik: L. Defalque, odvetnik)

Tožena stranka: Svet Evropske unije

Predlogi tožeče stranke

- Za ničnega naj se razglasi del B, odstavek 4, Priloge k Sklepu Sveta 2008/475/ES z dne 23. junija 2008 o omejevalnih ukrepih proti Iranu v delu, v katerem se nanaša na Bank Melli Iran, njene izpostave in podružnice;
- podredno, na podlagi člena 241 ES naj se v tem sporu ne uporabita člena 15(2) in 7(2) Uredbe Sveta 423/2007 z dne 19. aprila 2007;
- v vsakem primeru naj se Svetu naloži plačilo vseh stroškov v skladu s členom 87(2) Poslovnika Sodišča prve stopnje.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

V obravnavani zadevi tožeča stranka zahteva razglasitev ničnosti Sklepa Sveta 2008/475/ES z dne 23. junija 2008 o izvajanju člena 7(2) Uredbe (ES) št. 423/2007 o omejevalnih ukrepih proti Iranu ⁽¹⁾ v delu, v katerem je tožeča stranka vključena v seznam fizičnih in pravnih oseb, subjektov in organov, katerih sredstva in gospodarski viri se zamrznejo v skladu s to določbo.

V utemeljitev svoje tožbe tožeča stranka navaja sedem tožbenih razlogov, ki temeljijo:

- na bistveni kršitvi postopka, določenega v Pogodbi ES, pravnih pravil v zvezi z njegovo uporabo, zlorabi pooblastil in nespoštovanju člena 7(2) Skupnega stališča 2007/140/SZVP ⁽²⁾, ker naj bi bil izpodbijani sklep sprejet ob kršitvi pravila o soglasju, določenega v členu 7(2) Skupnega stališča 2007/140/SZVP;
- *incidenter*, na ugovoru nezakonitosti člena 15(2) Uredbe 423/2007 ⁽³⁾, v katerem je za glasovanje predvidena kvalificirana večina;
- na kršitvi načela enakega obravnavanja, ker naj bi Svet odredil zamrznitev sredstev in gospodarskih virov tožeče stranke, ne da bi ta ukrep veljal tudi za druge iranske banke z istim položajem;

— na kršitvi načela sorazmernosti, ker naj bi Svet odredil zamrznitev sredstev in gospodarskih virov tožeče stranke, medtem ko naj bi se z resolucijo Varnostnega sveta Združenih narodov 1803 (2008) od držav zahtevalo le, da pozorno spremljajo poslovanje finančnih ustanov na svojih ozemljih z bankami, ki imajo sedež v Iranu, vključno s tožečo stranko;

— na kršitvi pravice do obrambe, pravice izjaviti se in pravice do učinkovitega pravnega sredstva, (i) ker naj bi se z resolucijo 1803 (2008) od držav zahtevalo le pozorno spremljanje, in (ii) ker naj se prejšnje resolucije Varnostnega sveta Združenih narodov (resoluciji 1737 (2006) in 1747 (2007)) ne bi nanašale na tožečo stranko; poleg tega naj tožeči stranki ne bi bili sporočeni elementi v njeno breme;

— na kršitvi temeljne pravice do spoštovanja lastnine;

— na kršitvi člena 15(3) Uredbe št. 423/2007, ker bi moral Svet navesti posamezne in posebne razloge za svoj sklep glede na zgolj obveznost pozornega spremljanja iz resolucije 1803 (2008) in glede na obravnavanje drugih iranskih bank;

— na kršitvi pristojnosti Skupnosti, ker naj bi bila zamrznitev sredstev in gospodarskih virov kvazi kazenska sankcija in ker naj v obravnavanem primeru sploh ne bi šlo za prenos resolucije Varnostnega sveta Združenih narodov, saj v resoluciji 1803 (2008) ta ukrep zamrznitve ni predviden.

⁽¹⁾ UL L 163, str. 29.

⁽²⁾ Skupno stališče Sveta 2007/140/SZVP z dne 27. februarja 2007 o omejevalnih ukrepih proti Iranu (UL L 61, str. 49).

⁽³⁾ Uredba Sveta (ES) št. 423/2007 z dne 19. aprila 2007 o omejevalnih ukrepih proti Iranu (UL L 103, 20.4.2007, str. 1).

Sklep Sodišča prve stopnje z dne 2. septembra 2008 – Hamdí proti Svetu(Združeni zadevi T-75/07 in T-363/07) ⁽¹⁾

(2008/C 272/95)

Jezik postopka: nizozemščina

Predsednik drugega senata je odredil izbris združenih zadev.

⁽¹⁾ UL C 117, 26.5.2007.